

Sygn. akt II Ka 782/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agata Kowalska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Moniki Zimnoch – Branickiej

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2022 r.

sprawy **K. K.**

oskarżonego z art. 178a § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 21 września 2022 r. sygn. akt II K 900/21

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. ustala, że wydatki za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 782/22

UZASADNIENIE

K. K. został oskarżony o to, że w dniu 8 sierpnia 2021 roku, około godziny 14:00, w miejscowości S., ul. (...), gmina M., powiat (...), województwo (...), kierował w ruchu lądowym po drodze publicznej quadem m-ki A. nr rej. (...) w stanie nietrzeźwości z wynikiem badania 0,32 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk

Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim wyrokiem z dnia 21 września 2022 r., sygn. II K 900/21:

I. oskarżonego K. K. w ramach zarzucanego mu czynu uznał za winnego tego, że w dniu 8 sierpnia 2021 r. w S., powiat (...), województwo (...), w ruchu lądowym, prowadził pojazd mechaniczny – quad marki A. o nr rej. (...), znajdując się w stanie po użyciu alkoholu – prowadzącym do stężenia 0,18 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. czynu wyczerpującego znamiona wykroczenia z art. 87 § 1 kw w brzmieniu tego przepisu obowiązującym przed 1 stycznia 2022 r. w zw. z art. 2 kw i za ten czyn na podstawie tych przepisów skazał go i wymierzył karę grzywny w kwocie 500 (pięciuset) złotych;

II. na podstawie art. 87 § 3 kw orzekł wobec obwinionego środek karny – zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 9 (dziewięciu) miesięcy;

III. na podstawie art. 29 § 4 kw na poczet orzeczonego wobec obwinionego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 18 sierpnia 2021 roku do dnia 30 maja 2022 roku;

IV. tytułem opłaty zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych i obciążył go zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 120 (stu dwudziestu) złotych, w pozostałym zakresie wydatki nieobjęte ryczałtem przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od tego wyroku wniósł prokurator, zaskarżając go w całości, na niekorzyść K. K. i zarzucając mu:

- obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk, polegającą na błędnej i dowolnej – zamiast swobodnej, opartej o wskazania wiedzy, logiki i doświadczenie życiowe ocenie materiału dowodowego, w szczególności opinii biegłego Uniwersytetu Medycznego w B., wyjaśnień i oświadczeń oskarżonego K. K. co do ilości i rodzaju spożywanego alkoholu i palenia papierosów przed badaniem stanu trzeźwości, protokołów badania stanu trzeźwości oraz zeznań świadków J. P. i K. S. na okoliczność palenia przez oskarżonego papierosów po badaniach medycznych na miejscu zdarzenia – która doprowadziła do błędnym ustaleń faktycznych, że przeprowadzone o godz. 14:38 badanie stanu trzeźwości było obarczone błędem i w konsekwencji uznanie, że oskarżony w chwili czynu, polegającego na kierowaniu pojazdem mechanicznym znajdował się w stanie po spożyciu alkoholu, a nie w stanie nietrzeźwości.

Podnosząc ów zarzut prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim.

Na rozprawie apelacyjnej prokurator poparł apelację i wniosek w niej zawarty. obrońca oskarżonego wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy, nadto wniósł o zasądzenie kosztów obrony z urzędu. Oskarżony przyłączył się do stanowiska obrońcy i wniósł o utrzymanie wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora jako bezzasadna, nie zasługiwała na uwzględnienie. W postępowaniu apelacyjnym nie stwierdzono bowiem uchybień, na których istnienie powoływał się skarżący.

Osią wniesionej apelacji, której dotyczyły argumenty prokuratorskie, była problematyka stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu (czy też we krwi) u podsądnego K. K. w momencie zdarzenia, ze wszystkimi tego skutkami, tj. uznaniem, że z uwagi na brak przekroczenia wartości progowej stanu nietrzeźwości z art. 115 § 16 kk wyżej wymieniony popełnił wykroczenie z art. 87 § 1 kw, nie zaś przestępstwo z art. 178a § 1 kk. Pomiędzy znamionami przestępstwa z art. 178a § 1 kk, a wykroczenia z art. 87 § 1 kw kluczowa różnica sprowadza się wszakże do stopnia intoksykacji alkoholem lub środkiem odurzającym.

W tym miejscu przypomnieć należy, że domniemanie niewinności nie wymaga dowodzenia, to obalenie tego domniemania wymaga dowodów i rzecz ma się dokładnie tak samo z dowodami przemawiającymi za surowszą aniżeli stwierdzona w I instancji kwalifikacją prawną zachowania podsądnego. Tak bowiem przedstawia się ciężar dowodzenia w postępowaniu karnym. Sąd nie może przypisać danej osobie czynu, który jest bardziej lub mniej prawdopodobny, wszakże skazuje się na podstawie dowodów, nie zaś prawdopodobieństwa popełnienia określonego przestępstwa. Wykrycie i dostarczenie dowodów winy należy do organów ścigania i oskarżyciela, a wszelkie wątpliwości wynikające z oceny dowodów, powinny być rozstrzygane na korzyść oskarżonego, czy też obwinionego (art. 5 § 2 kpk i art. 8 kpw).

W sprawie niniejszej, Sąd a quo wyjaśnił dlaczego pierwszy z pomiarów, dokonany jeszcze na miejscu zdarzenia przez funkcjonariuszy Policji, nie mógł stanowić wiarygodnego dowodu służącego poczynieniu pozbawionych błędu

ustaleń faktycznych, opierając się w tym względzie nie tylko na postulatach obrony, ale przede wszystkim na opinii biegłego z zakresu toksykologii z Zakładu Medycyny Sądowej Uniwersytetu Medycznego w B.. W przekonaniu Sądu ad quem, wartości wniosków sformułowanych w w/w opinii skarżący skutecznie nie podważył. Autor apelacji nie przedstawił bowiem żadnych argumentów merytorycznych przeciwko samej opinii, które kwestionowałyby wiedzę specjalną, wykorzystane metody badawcze, itp. Skarżący zasygnalizował jedynie, że w tejże opinii uwzględnić należało dane o ilości spożytego alkoholu z protokołu badania stanu trzeźwości. W dalszym ciągu brak jednak było argumentów dotyczących kwestii prawidłowości samego pomiaru i spełniania ku temu warunków koniecznych, aby dane były miarodajne. W tym konkretnym przypadku wiarygodność pomiaru miały zakłócić wypalone przez podsądnego jeden za drugim papierosy w czasie oczekiwania na podjęcie czynności przez funkcjonariuszy. Ta okoliczność została potwierdzona w zeznaniach świadków, co Sąd Rejonowy skrupulatnie odnotował w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Nie sprowadzała się zatem wyłącznie do gołosłownych deklaracji. W tym kontekście, wychodząc naprzeciw uwagom skarżącego, podkreślić należy także, że oświadczenia K. K. składane do protokołu badania stanu trzeźwości nie miały waloru wyjaśnień składanych w sprawie. Nie został on wówczas pouczony o prawie odmowy składania wyjaśnień i płynących z tegoż konsekwencjach.

Ustalenia faktyczne co do stężenia alkoholu w organizmie K. K. w dniu zdarzenia Sąd Rejonowy zasadnie oparł na opinii biegłego z zakresu toksykologii, albowiem brak było innych dowodów, które w sposób niebudzący wątpliwości przemawiałyby za uznaniem, iż stopień intoksykacji alkoholem był wyższy aniżeli 0,18 mg/l. Domysły, nawet poparte doświadczeniem życiowym, nie są wystarczające do stwierdzenia winy odnośnie do czynu z art. 178a § 1 kk. Zasady doświadczenia życiowego aktualizują się bowiem dopiero w procesie oceny dowodów, nie wolno zaś tymi zasadami dowodów winy zastępować i na ich podstawie czynić niedopuszczalnych domniemań.

Przedstawiona w apelacji ocena dowodów o charakterze osobowym w części dotyczącej doprecyzowania czasu palenia przez K. K. papierosów nie była stanowcza, wręcz przeciwnie - zawierała luki i znaki zapytania, a jako taka musiała być odrzucona w myśl zasady in dubio pro reo. Zeznania świadków w tym względzie nie należały do dokładnych i kategorycznych, niezasadne było zatem żądanie prokuratora poczynienia na podstawie dowodów niejednoznacznych, stanowczych ustaleń faktycznych, wazących na surowszej subsumpcji i tym samym kwalifikacji prawnej zachowania z przejściem z Kodeksu Wykroczeń (art. 87 § 1 kw), na Kodeks Karny (art. 178a § 1 kk).

Reasumując powyższe rozważania, podniesione w apelacji prokuratorskiej argumenty winny być ujmowane w kategoriach pozbawionej podstaw polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu ferującego zaskarżony wyrok. Sąd Okręgowy w pełni akceptuje konkluzję Sądu a quo, iż obwiniony dopuścił się przypisanego mu w zaskarżonym wyroku wykroczenia, nie zaś przestępstwa z art. 178a § 1 kk.

Kierując się przedstawionymi wyżej racjami i nie stwierdzając zaistnienia którejkolwiek z bezwzględnych przyczyn odwoławczych określonych art. 104 § 1 kpw, podlegających rozważeniu niezależnie od granic zaskarżenia, Sąd Okręgowy w Siedlcach, na podstawie art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw, zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Na podstawie art. 634 kpk i art. 636 § 1 kpk wydatkami postępowania odwoławczego, zainicjowanego wyłącznie przez prokuratora, obciążono Skarb Państwa.

Z tych wszystkich względów, Sąd Okręgowy w Siedlcach orzekł jak w wyroku.